

Dva

Jakmile se rozbřeslo, muži v pevnosti na kopci se začali probouzet.

Strážní na palisádách, kteří měli službu od půlnoci, měli zarudlé oči od nevyspání a zívali. Zdravili muže, kteří je přišli vystřídat s různými pocity – někteří byli vděční, že jejich dlouhá hlídka v temné noci už skončila, jiní byli rozladění, protože střídání přišlo o něco později, než mělo. Pak všichni zamířili po schodech dolů do tábora, kde se k životu probouzely i řady ohňů mezi stany. Pevností se táhla vůně kouře z hořícího dřeva společně s příjemným závanem kávy a slaniny, která se smažila na pánvičkách.

Horác s Gilanem se procházeli po dřevěném ochozu na hradbě a povzbuzovali muže, jimž zrovna začala hlídka.

„Mějte oči otevřené,“ prohodil občas Horác. „Nechceme, aby nás ta sonderlandská chátra překvapila.“

Strážní odpovídali poměrně vesele. *Konec konců, pomyslel si Horác, neměli službu od půlnoci do úsvitu, ta patří k těm nejúnavnějším.* Kromě toho, že tělo v té době touží po od-

počinku, strážní se cítí osamělí a zranitelní, když všichni jejich spolubojovníci spí. Dívají se do neurčité tmy celých pět hodin, namáhají oči a představují si, že viděli pohyb tam, kde se nic ani nehnu. Pak čelí náhlému návalu paniky: *Mám vyhlásit poplach? Co když se tam někdo plíží v trávě?* Toto neustálé napětí rychle odčerpává energii – duševní i fyzickou.

Horác spatřil poručíka jezdeckta, který rozdělával služby. Muž se procházel po protější palisádě a přesvědčoval se, že jsou strážní pozorní. Horác na něj mávl a důstojník přešel k nim, postavil se do pozoru, narovnal ramena a zvedl ukazováček k helmě na pozdrav.

„Jak vybíráte muže na hlídku od půlnoci do úsvitu?“ zeptal se ho Horác.

Muž nad otázkou pár vteřin přemýšlel. „Většinou je to trest za nějaké drobné prohřešky, pane,“ řekl. „Špinavé vybavení, neuklizený prostor na spaní.“

Horác několikrát přikývl. „Myslel jsem si, že to bude něco takového. Příště je přidělujte podle pravidelného rozvrhu. Ať stejný muž neslouží v tutéž dobu dva nebo tři dny v řadě.“

Poručík zaváhal. Vypadal pochybovačně. „Ano, pane,“ řekl, ale jeho tón naznačoval, že nechápe.

„V době před úsvitem jsme nejzranitelnější,“ vysvětloval Horác. „Když dáte muže na hlídku za trest, bude naštvaný a bude si myslet, že se mu děje nespravedlnost. A proto nebude plnit své povinnosti dost pozorně.“

Desátníkova tvář se vyjasnila. Na tohle vůbec nepomyslel. Byl tři roky v armádě a noční hlídka byla tradičním trestem za menší prohřešky. A protože nepořádní a líní muži páchali takové přestupky opakovaně, často dostávali noční hlídky.

„Ano, pane. Promiňte, pane,“ řekl a ještě víc se narovnal. Horác se na něj usmál. „Nic se nestalo. Jen to propříště změňte.“

Propustil důstojníka gestem ruky a společně s Gilanem pokračovali v procházce po ochozu. Zvědavě nasál vzduch. „Nic nevoní tak jako smažící se slanina po ránu,“ řekl.

Gilan pokrčil rameny. „Tak si tu vůni užij. K jídlu už toho totiž moc nezbývá.“ Před několika dny zmenšil Horác přiděly, aby s omezenými zásobami jídla vydrželi co nejdéle.

Vysoký bojovník přikývl a zatvářil se ustaraně, když pomyslel na ten nevyhnutelný okamžik, kdy jídlo prostě dojde. Přešel k palisádě, opřel se lokty o klády a shlížel na nepřátelský tábor. Gilan se k němu přidal.

Tábor Rudých lišek se probouzel stejně jako muži v pevnosti. Kouř ze znovu zažehnutých ohňů stoupal z půl tuctu míst. Nefoukal vítr a kouř proto stoupal rovně vzhůru, dokud se nerozplynul. Muži po táboře chodili s nedostatkem ráznosti a energie těch, kteří vstávali brzy, ale rádi by ještě spali.

„Tam slanina nechybí,“ podotkl Gilan.

Horác místo odpovědi jen zamručel.

„Co myslíš, že udělají teď?“ pokračoval hraničář.

Horác našpulil rty. „Nemusejí vlastně dělat nic,“ soudil. „Vědí, že nás tady mají v pasti, a určitě si uvědomují, že nám docházejí potraviny. Můžou si dovolit vyhladovět nás. Samozřejmě,“ pokračoval, „určitě občas podniknou noční útok a pokusí se nás překvapit. Když nic jiného, aspoň nám pokazí spánek a přinutí nás být vzhůru.“

„To není dobré,“ odpověděl Gilan. „Nemám hlad jen tehdy, když spím.“

„To máš štěstí,“ řekl mu Horác. „Když já mám hlad, zdá se mi o jídle.“

„Tobě se zdá o jídle, i když hlad nemáš,“ odpověděl jeho přítel.

Jako kdyby se chtěl zapojit do hovoru, Horácův žaludek najednou hlasitě zakručel.

Gilan předstíral zděšení a kousek ustoupil od velkého rytíře. „Můj bože! Myslel jsem, že přišlo zemětřesení,“ řekl v hraném rozrušení.

„Jestli brzy neseženeme jídlo, možná že přijde,“ odpověděl Horác.

„Ještě tu jsou náhradní koně,“ podotkl Gilan.

Horác se k němu prudce otočil. „Navrhuješ snad, abychom nějakého zabili a snědli?“ zeptal se a v hlase mu jasně zaznívala zlost.

Gilan omluvně pokrčil rameny. „No, v minulosti se to tak dělalo,“ řekl, ale když uviděl Horácovy tvrdohlavě zařáté čelisti, pokračoval. „Ale myslím, že to ještě není tak zlé. Spíš jsem měl na mysli, že bychom náhradní koně mohli pustit, vyhnat je ven z brány. Tak by nám zrno a píce vydržely dvakrát déle.“

Horácův našťvaný výraz zmizel. „To není špatný nápad,“ řekl. Pak se ale zamračil. „Upozorňuju tě, že říct jezdcí, aby opustil svého koně, je velmi těžká věc.“

„Lepší než mu říct, aby ho snědl,“ poznamenal Gilan.

„To je pravda. Uvidíme, jak to půjde. Jisté je, že nepotřebujeme náhradní koně, když jsme tady uvízlí.“

Několik minut si v tichosti prohlíželi nepřátelský tábor.

„Dali si hodně práce s tím, aby nás sem vylákali,“ řekl Gilan zamyšleně.

„Asi měli v plánu zabít nás,“ mínil Horác.

„Přesně. Ale proč si s tím dávali takovou práci? Co jiného ještě měli za lubem? Určitě si prostě neřekli, *vylákáme*

Horáce s Gilanem na sever a tam je zabijeme. Musí to být součástí nějakého plánu.“

„Například zmocnit se hradu Araluenu?“ řekl Horác.

Tohle byl závěr, ke kterému došli pokaždé, když rozebírali současnou situaci. A Gilan odevzdaně vzdychl. „Nenapadá mě nic jiného, co by mohli chtít. Tebe ano?“

Horáce ta otázka trápila. „Ne. Nenapadá. Ale hrad není snadný cíl. Je v podstatě nedobytný. Dokonce i Morgarath to věděl, a ten měl tisíce vojáků.“ Odmlčel se. „A Dimon je dobrý muž. I s malou jednotkou udrží nepřítele venku.“

„Pokud se dovnitř nedostanou lstí,“ nadhodil Gilan, ale tentokrát Horác jeho nápad rozhodně zavrhl.

„Kasandru by neobelstili,“ prohlásil, a pak trochu smutně dodal: „Mně se to nepodařilo za celých devatenáct let manželství.“

„Přesto něco musejí mít za lubem. Pořád přemýšlím, co to asi je.“

„To zjistíme, až před námi ta chátra bude utíkat.“ Horác píchl palcem směrem k táboru pod kopcem.

Gilan se na něj podíval s hraným překvapením. „Oni před námi budou utíkat?“ opáčil. „Jak se nám to povede?“

Horác ho poplácal po rameni. „Ty totiž vymyslíš mistrovský plán.“

Gilan několikrát přikývl. „To jsem asi měl vědět.“

„To přece vy hraničáři děláte. Jste spiklenci a intrikáni – a zatraceně chytrí. Věřím, že tě něco napadne. Jen aby to nebylo moc pozdě.“

„Uvidím, co vymyslím. Možná si půjdu zdřímnout. Píklím a intrikuju mnohem líp, když dřímám. Mezitím si ale pojďme dát kousek té rychle ubývající slaniny.“

Horác se oběma rukama odstrčil od palisády a otočil se ke schodům vedoucím na nádvoří.

„Vidíš, to je dobrý plán. Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“